

[Addi Andersen]

vi er bekymrede over, at Danmark kommer ud på sidelinjen, en sidelinje, som en række af de nye ansøgere til EF-medlemskab ikke engang ønsker at stå på.

Vi har set, at forhandlingerne med de 11 andre medlemslande om en dansk ordning er vanskelige. Derfor havde vi også helst set, at denne debat var blevet aflyst. Her midt i forhandlingerne er det ikke tiden til store proklamationer og bindinger, der kan ødelægge forhandlingsklimaet. CD vil derfor undlade at gå ind i en større debat om de førte forhandlinger og i stedet ønske udenrigsministeren held og lykke i det fortsatte arbejde.

Men til sidst kan jeg ikke lade være med at sige til fru Pia Kjærsgaard, at udfærdigelsen af det nationale kompromis ikke kan forhindre mig i at føle mig som talsmand for halvdelen af befolkningen, lige så vel som fru Pia Kjærsgaard åbenbart føler sig kaldet som talsmand for den anden halvdel.

Niels Helveg Petersen (RV):

Fremskridtspartiet har tydeligvis sat sig for at dokumentere, at Fremskridtspartiet er mere imod alt, hvad der har med EF at gøre, end SF og alle andre her i folketingsalen, og jeg synes, det er lykkedes godt. Jeg synes, fru Pia Kjærsgaard og fru Annette Just er medlemmer af Tinget her med ret få argumenter, men i dag har de brugt dem hele tiden.

Jeg vil alligevel gerne sige tak til Fremskridtspartiet for denne debat. Jeg synes, det er nyttigt, at den er blevet rejst, fordi denne debat giver anledning til at få fastslået det, som er kendsgerningen, nemlig at et meget stort flertal her i Folketinget – syv af otte partier – står bag den danske politik over for Europa.

Det bliver fastslået, når vi vedtager denne dagsorden, som er foreslået af hr. Ivar Nørgaard, og som Det Radikale Venstre med stor fornøjelse stemmer for. Dermed bliver det fastslået, hvor stort et flertal i Danmark der i virkeligheden står bag regeringens anstrengelser for at forhandle sig frem til en særlig ordning for Danmark. Det er en styrke for regeringen i forhandlingerne at vide det, og det er godt, at de andre lande kan tælle efter og se, at det er rigtigt, at et meget stort flertal her i Danmark står bag regeringens politik. Derfor tjener denne debat absolut et meget nyttigt formål.

Jeg vil komme med den bemærkning til fru Pia Kjærsgaard, at der ikke er noget grundlovsproblematisk i, at Danmark søger en ny forhandling med de øvrige EF-lande, der så fører frem til en ny folkeafstemning. Alle fru Pia Kjærsgaards betragtninger om, at det, vi foretager med det danske udspil, er problematisk i forhold til grundloven, må jeg helt afvise. Det, der er tale om, er at forsøge at nå frem til et forhandlingsresultat, der derefter skal lægges ud til en ny folkeafstemning. Men det er jo et andet grundlag, det er ikke det samme grundlag. Og i dette kan der ikke siges at være noget som helst, der strider imod grundloven. Ét folk ved én folkeafstemning kan selvfølgelig ikke binde det samme folk ved en anden folkeafstemning. Så enkelt er det.

Det danske udspil indeholder to væsentlige hovedpunkter. Det ene er spørgsmålet om fælles gods, om mere åbenhed, nærhed og demokrati i EF's dagligliv.

Det mest værdifulde, man kan sige om resultatet den 2. juni her i Danmark, er egentlig, at den danske folkeafstemning hermed kom til at rette søgelyset mod en debat, der ulmede andre steder end hos os, og som nu brød ud i lys lue. Den danske folkeafstemning blev startskuddet til en almen europæisk diskussion om større åbenhed og nærhed i det europæiske samarbejde, og det er en god ting.

Den opmærksomhed, der herved er vakt omkring åbenhed og nærhed, kan få overordentlig stor betydning i de kommende år. Den kan få betydning dels selvfølgelig med hensyn til, hvad der kan og skal forhandles færdigt nu, men den kan også få betydning som principiel retningslinie for EF-samarbejdets udvikling i det hele taget i de kommende år. Der er sat nogle andre overskrifter, og det genfinder man jo meget tydeligt i Birminghamerklæringen.

De særlige danske krav skal jeg ikke repetere fuldt ud, men især hæfte mig ved to ting. Først vil jeg sige om det forsvarsmæssige, at det for Det Radikale Venstre er afgørende, at Danmark på det forsvarsmæssige område får en særlig ordning, således at vi er fritaget for den forsvarspolitiske dimension. Det har hele tiden for Det Radikale Venstre været en anstødssten i forhold til Maastrichttraktaten, og vi ser derfor frem til, at Danmark på dette område kan få en særlig placering.